

РЕШЕНИЕ

№ 8344

гр. София, 23.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 22.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9129** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ПК 1151, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221418002983-091-001 от 19.03.2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 1009 от 12.06.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място] относно отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], в общ размер на 6 878,72 лв. и начислени лихви за забава в размер на 827,89 лв.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт поради противоречие с материалноправните разпоредби, практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС) и на Върховния административен съд (ВАС) по аналогични казуси и противоречие с действителните факти. Поддържа, че в хода на ревизията са представени всички релевантни към реалността на доставките на стоки и услуги доказателства и дружеството е спазила всички разпоредби на ЗДДС, за да се признае правото му на данъчен кредит (ДК). Счита, че органите по приходите не са изпълнили добросъвестно задълженията си по чл.3 и чл.5 ДОПК, поради което не могат поради собственото си бездействие по установяване на релевантните за казуса обстоятелства, да определят допълнителни данъчни задължения. Сочи, че не са използвани всички процесуални способности за установяване

на факти и обстоятелства по отношение на преките доставчици. Счита, че правото на ДК не е обвързано с действията на доставчиците му. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорената част и да му присъди сторените разноски.

Ответникът Директор на ДОДОП [населено място] оспорва жалбата чрез юрк.А.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №№Р-22221418002983-020-001 от 23.05.2018 г., издадена от Ф. С. Й. - началник сектор “Ревизии” в Дирекция “Контрол” на ТД на НАП [населено място], е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Т. Н. В. (ръководител на ревизията) и И. С. С. за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за данъчен период 13.04.2017 г. – 30.04.2018 г., в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 04.06.2018 г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 04.09.2018 г. Срокът на ревизията е удължен съобразно чл.114, ал.2 ДОПК до 04.10.2018 г. със ЗВР от 04.09.2018 г. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице.

Компетентността на органа, възложил ревизията, произтича от раздел I, т.23 на представена от ответника заповед № РД-01-803 от 07.06.2017 г., с която директорът на ТД на НАП С. е възложил на Ф. С. Й. в качеството ѝ на началник сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С. функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 и чл.119, ал.2 ДОПК.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника удостоверения на л.61-64 от делото. Същите съдържат изрично отбелязване за притежаван Ф. С. Й. квалифициран електронен подпис в периода от 30.11.2017 г. до 30.11.2018 г., от Т. Н. В. за периода от 17.04.2018 г. до 17.04.2019 г. и от И. С. С. в периода от 17.04.2018 г. до 17.04.2019 г., поради което съдът приеме, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК.

Издаден е ревизионен доклад (РД) № Р-22221418002983-092-001 от 08.11.2018 г. от определените в ЗВР органи по приходите. Издаването на РД извън срока по чл.117, ал.1 ДОПК не е съществено процесуално нарушение, тъй като сроковете са инструктивни. РД е връчен на представител на дружеството на 09.11.2018 г. В срока по чл.117, ал.5 ДОПК е подадено възражение № 53-00-3543 от 31.12.2018 г.

Ревизията приключва с РА №Р-22221418002983-091-001 от 19.03.2019 г., издаден от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Т. Н. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, в който е обсъдено възражението срещу РД, но същото е прието за неоснователно.

На основание чл. 133, ал. 3 от ДОПК след установяване на очевидна фактическа грешка е издаден РАПРА №П-22221419091437-003-001/22.05.2019 г. Допуснатата техническа грешка касае данъчен период м. 04.2018 г. Съобразно мотивите на акта в този период на ревизираното дружество е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 560,00 лв. по фактура №28/28.06.2018 г., издадена от [фирма], но

корекцията не е отразена в таблица 1 на акта. След отстраняване на допуснатата грешка установеният с РА резултат – данък за внасяне е в общ размер на 41 855,59 лв., в т.ч. начислени лихви в размер на 827,90 лв., при деклариран от дружеството данък за внасяне в общ размер на 34 148,98 лв., ведно с лихви.

Съгласно изложеното в акта основната дейност на

[фирма] през ревизираните периоди е свързана със строителство и строително-ремонтни и монтажни дейности.

По отношение на доставките на стоки - фасадно скеле и различни строителни материали по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма], ревизорите основават изводите си на липса на доказателства, удостоверяващи, че доставчиците са разполагали със стоките, предмет на доставките. Направен е извод, че след като продавачите не притежават съответните движими вещи, то няма как тези лица да са прехвърлили собствеността върху тях на ревизираното лице. Съобразили се, че ревизираното лице не е представило доказателства за транспорта, предаването, товаренето и складирането на въпросните стоки. Относно доставчика [фирма] са посочили, че същият не е включил спорните фактури в дневниците за продажби по ЗДДС. Относно [фирма] са взели предвид представени писмени обяснения, в които се заявява, че това дружество не е имало никакви взаимоотношения с ревизираното лице, не е издавало фактури към него и дори това дружество е с прекратена дейност към дататите на издаване на спорните фактури. И този доставчик не е включил спорните фактури в дневниците си за продажби по ЗДДС.

По отношение на фактурите, издадени от [фирма] и [фирма], с предмет на доставките извършване на СМР - изграждане на покрив по проект, доставка и монтаж на улуци и подулучна пола, изграждане на част ВиК и други такива на обект – къща за гости в [населено място], приходните органи са съобразили, че не е представен проектът, посочен във фактурите, съгласно който следва да се извършат СМР. Липсвали договори между страните, от които да се установи какво е възложено да се извърши, в какви обеми, срокове и цени, както и протоколи за предаване на завършените работи. Липсвали данни за конкретните служители, които би трябвало да са извършили спорните СМР. След справка в информационната система на НАП е установено, че посочените дружества не разполагат с наети по трудови и извън трудови правоотношения лица, необходими за извършване на услугите. Не били налице и данни за наети подизпълнители. Съобразено е, че въпросните СМР съставляват дейности, които са трудоемки, и следва да се извършат от работници със съответните умения. Липсата на доказателства за наличието на такъв кадрови ресурс при доставчиците водел до извода, че фактурираните доставки не са реално извършени. Преценено е, че и двете дружества, сочени за доставчици, не са открити на декларираните от тях адреси, не са подали годишни данъчни декларации за 2017 г. и не са обявявали никакви актове в Търговски регистър. [фирма] в предходни периоди е имало назначени лица на длъжност сервитьор и готвач, докато [фирма] е имал едно назначено лице на длъжност гипсадгия-мазач до 19.10.2015 г. Изложените факти показвали, че тези дружества не функционират съгласно нормалната търговска логика и не може да се очаква от тях да са извършители на спорните СМР.

В резултат на извършени основание чл. 45 от ДОПК насрещни проверки на други задължени лица, доставчици на [фирма], и на представени от ревизираното лице документи, ревизорите са достигнали до извод, че фактурите, издадени от описаните доставчици и включени от ревизираното лице в дневника за покупки в данъчни

периоди м. 10.2017 г., м. 01/2018 г. и м. 04.2018 г., не отразяват реални доставки. Поради това и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6/9 и чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от с.з. на [фирма] е отказано претендираното право на приспадане на данъчен по тези фактури в общ размер на 6 878,72 лв.

РА е връчен на 01.04.2019 г. и оспорен по административен ред в срока по чл.152, ал.1 ДОПК с жалба вх.№ 53-06-3647 от 09.04.2019 г. В срока по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК - до 15.06.2019 г. е постановено решение №1009 от 12.06.2019 г., с което РА е потвърден, в която част е предмет на съдебно оспорване съгласно чл.156, ал.1 ДОПК. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на директора на ДОДОП С. е връчено на 26.06.2019 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 04.07.2019 г. - в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и при изпълнение на процесуалните предпоставки по чл.156, ал.1-3 ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК органи по приходите, при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът между страните е изцяло материалноправен – относно наличието на реални доставки на стоки и услуги по смисъла на чл.6/9, вр. чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС по спорните фактури.

Доставката на услуги подлежи на данъчно облагане само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на предоставената услуга (т. 29 от решение от 27.03.2014 г. по дело С-151/13 Le R. d`Or) и само ако е налице пряка връзка между доставената услуга и получената насрещна престация. При доставките на услуги е относимо изследване дали при възлагане на услугата страните са договорили по достатъчно конкретен начин вида ѝ и дължимия резултат и какви отделни компоненти формират договорната цена, защото индивидуализираното в достатъчна степен възлагане улеснява проверката дали е налице достатъчно конкретизирано приемане на резултата от изпълнението. Предаването на резултата от извършената услуга трябва в пълнота да съответства на предмета на възложеното и да позволява пълна индивидуализация на извършеното – предмет, период, ползвани трудови и материални ресурси и направените във връзка с тях разходи от доставчика, както и данни къде се извършва приемо-предаване и между кои физически лица като представители на търговците, което е в съответствие със задължението им по чл.302 ТЗ.

Понятието „доставка на стоки“ по смисъла на чл.14, пар.1 от Директива 2006/112/ЕО

не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещ от определено лице, което овластява друго лице с цел да се разпорежда фактически с нея като собственик. Дали това овластяване е резултат на прехвърляне на собственост или на учредяване на вещно право или е резултат на предаване на стоката от името и за сметка на доставчика като лице, което само я държи или я владее или което действа като комисионер (арг. от чл.14, § 2, б. в) от Директивата) или на прехвърляне на рисковете и ползите по повод стоката без фактическото ѝ предоставяне в държане, е въпрос на конкретния механизъм на всяка от спорните доставки, така както е претендиран от субектите по сделката или се установява от съвкупната преценка на релевантните доказателства за всяка конкретна операция.

Респ. липсата на доставка е основание да се откаже право на приспадане на ДК поради нарушение на основни принципи на системата на ДДС – наличие на реална икономическа дейност и данъчен неутралитет, който цели да освободи от данъчна тежест всички реални икономически дейности. Именно в тази връзка, като обстоятелства, указващи на липса на реална икономическа дейност съдът намира за правилни и обосновани доводите на приходните органи, които са косвено указание за липса на реална дейност при доставчиците, а именно - липса на подадени ГДД, липса на наети лица, липса на данни за наети офиси или други помещения за осъществяване на стопанска дейност, които обстоятелства са указание, че търговските субекти не осъществяват реална икономическа дейност.

Изцяло необосновани са доводите на жалбоподателя, че действията на доставчиците са ирелевантни към претендираното право на ДК. Вярно е, че по отношение на отделни обстоятелства, като напр. наличието на наети лица, практиката на СЕС не изисква знание у получателя по доставките, но същата е категорична, че Директива 2006/112/ЕО и принципът на данъчен неутралитет допускат националната юрисдикция да провери въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства по случая дали самият издател на фактурата е извършил въпросната сделка, като вземе предвид всички обстоятелства по случая (т.50 и т.53 от решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело С-324/11 „G. T.“). Това предполага съвкупна преценка на всички фактически обстоятелства, които са специфични за всеки случай и зависят от процесуалната активност на страните по него. Н. съд следва да определи във всеки отделен случай в зависимост от фактите по делото дали е налице прехвърляне на правото на разпореждане със съответната вещ като собственик (т.34 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело С.78/12 Е.-К Е.) и в съответствие с националните правила на доказването да направи обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по спора (т.37 от същото решение), за целта на която преценка може да вземе предвид данни относно предхождащи или следващи доставки (т.38 от същото решение), като част от обективните данни за наличие или не на реални доставки.

Изцяло в доказателствена тежест на ревизираното лице е да докаже твърдения от него, благоприятен положителен факт от обективната действителност, за наличие на реални доставки на стоки и услуги. Основание за този извод се намира, както в общата процесуална разпоредба на чл.154, ал.1 ГПК, така и в практиката на СЕС - т.37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело С-78/12 „Е.-К“: лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това. В този смисъл, жалбоподателят несполучливо се опитва да оправдае собствената липса

на активност по ангажиране на доказателства за реалността на доставките, с възражения за допуснати при ревизията процесуални нарушения на чл.3, чл.5 и чл.6 ДОПК. Тези доводи не съответстват на събраните в хода на ревизията доказателства по реда на чл.37, чл.45 и чл.50 ДОПК, които свидетелстват за изпълнение на задълженията на приходните органи за служебно изясняване на спора. Следва да се отбележи, че ревизираното дружество последователно в административната и в съдебната фаза на производство проявява липса на активност, въпреки дадените от съда пространни указания с определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание, вкл. относно ролята на съда на инстанция по същество на спора.

Конкретните обстоятелства по отношение на отделните доставчици са следните:

1. С РА е отказано право на ДК от доставчик [фирма] във връзка с издадени към ревизираното дружество фактури №[ЕГН]/06.10.2017 г., №[ЕГН]/06.10.2017 г. и №[ЕГН]/06.10.2017 г. с ДДС в общ размер на 2 460,00 лв. и предмет на доставките **услуга**. Изготвено до доставчика ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК и същият не е представил документи. Вярно е, че това обстоятелство не е достатъчно да обоснове извод за липса на реални доставки, но в случая РА е обоснован и с други факти и обстоятелства, установени в хода на ревизията.

След справка в информационната система на НАП е установено, че през периода на издаване на процесните фактури, [фирма] не разполага с наети по трудови или извънтрудови правоотношения лица. Няма подадена годишна данъчна декларация /ГДД/ по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2017 г. и публикувани годишни финансови отчети. Липсват данни и за наличие при доставчиците на техническа обезпеченост за осъществяване на услугите.

Както се посочи, тези обстоятелства правилно са съобразени от приходните органи като указание за липса на реална икономическа дейност при доставчика, която се изпълнява посредством наети работници и служители и за която лицето оставя съответните материални следи – направени разходи за дейността, реализирана печалба, респ. публично публикуване на резултатите от тази дейност чрез ГДД.

Приходните органи не са се ограничили единствено до установените при доставчика обстоятелства, а са изискали релевантните доказателства и от ревизираното дружество. От него са представени единствено фактури с прикрепени към тях касови бонове. Тези доказателства обаче не са достатъчни да обосноват реалност на доставките на услуги в споменатия по-горе смисъл от практиката на СЕС, тъй като те не предоставят възможност да се определи точния предмет на услугата, как е формирана нейната цена, налице ли е реално изпълнение и престиране на договорения резултат от конкретни физически лица като представители на търговците. Липсата на доказателства за тези релевантни обстоятелства правилно е навела приходните органи на извод за липса на реални доставки на услуги по смисъла на чл.9 ЗДДС като материалноправно изискване за признаване на претендираното право на приспадане на ДК.

Спорните фактури са с предмет изграждане на масивна бетонна ограда по граници на имот [населено място] на стойност 4290 лв. без ДДС, доставка и монтаж на улуци и подулучна пола на къща за гости [населено място] на стойност 1710 лв. без ДДС и изграждане на покрив по проект в [населено място] на стойност 6300 лв. без ДДС. Съобразно този предмет са обосновани доводите на ревизорите, че посочената дейност изисква квалифициран труд и изпълнение, за каквито кадри при доставчика липсват данни. Дори да се игнорира последното обстоятелство посочените обемни

дейности изискват детайлно договаряне на изпълнението, което да предостави възможност да се проследи начина на формиране на договорната цена, респ. приемане на резултата. Пълната липса на данни в тази насока, вкл. при липса на проявена от жалбоподателя активност в хода на съдебното производство, сочи на категоричен извод за липса на реални доставки на услуги по смисъла на чл.9 ЗДДС като материалноправно изискване за признаване на претендираното право на приспадане на ДК.

Жалбоподателят е представил 2 бр. удостоверения, че е вписан в К. на строителите в България, което е указание, че същият притежава съответните квалификация и опит, за да оформи правоотношенията по повод на основния си предмет на дейност с дължимата прецизност, изискваща пълна индивидуализация на договореното. Това са и неговите задължения по чл.302 ТЗ да полага дължимата грижа на добър търговец към делата си. Противното е указание за недобросъвестност на лицето. След като е страна по съставените документи той не може да не знае, че същите не отразяват действителни събития от обективната действителност, а са съставени единствено за получаване на данъчно предимство чрез приспадане на ДДС. Упражняването на ДК с фактура, по която не е осъществена реална доставка от лицето, издало фактурата, предполага знание у получателя, че упражнява неправомерно ДК. Съставянето на фактури или декларации с невярно съдържание, както и всяко друго манипулиране на доказателства, може да се счита за част от данъчна измама, в която участва самото ДЗЛ (решение от 07.12.2010 г. по дело С-285/09, т. 48 и т. 49). В тези случаи не е необходимо доказване от страна на приходните органи на субективния елемент на знание у получателя, тъй като самият той е участвал в съставянето на документите.

Както се установява, в отношенията си в други търговци, жалбоподателят има практика по сключване на писмени договори (л.93-99 от делото), поради което не може да претендира приспадане на ДК само въз основа на спорните фактури без никакви други придружаващи документи.

Съвкупната преценка на представените в хода на ревизията писмени доказателства не навежда на категоричен и несъмнен извод за реалност на спорните доставки на строителни услуги. Изпълнението на СМР не е договорено с необходимата конкретика относно вид, количество и единична стойност, приемането на СМР с протоколи – обр.19, вкл. не е конкретизирано по място тъй като липсва конкретизация на строителен обект с адрес. Това също препятства извод за реални доставки на услуги.

2. С РА е отказано право на ДК от доставчик [фирма] във връзка с издадени към ревизираното дружество фактури №[ЕГН]/24.10.2017 г. и №[ЕГН]/25.10.2017 г. с ДДС в общ размер на 2 892,00 лв. и предмет на доставките услуга.

И този доставчик не е представил документи, но по идентичен начин с предходния, приходните органи са проявили следващата се служебна активност за изясняване на спора от фактическа страна. След справка в информационната система на НАП е установено, че през периода на издаване на процесните фактури, [фирма] не разполага с наети по трудови или извънтрудови правоотношения лица. Няма подадена годишна данъчна декларация /ГДД/ по ЗКПО за 2017 г. и публикувани годишни финансови отчети. Тези обстоятелства правилно са съобразени от приходните органи като указание за липса на реална икономическа дейност при доставчика по изложените вече съображения, които не следва да се преповтарят.

Отново приходните органи не са се ограничили единствено до установените при

доставчика обстоятелства, а са изискали релевантните доказателства и от ревизираното дружество. От него са представени единствено фактури с прикрепени към тях касови бонове. При тези данни, изводът на приходните органи за липса на реални доставки на услуги е правилен и законосъобразен по вече изложените съображения, които не следва да се преповтарят.

Спорните фактури са с предмет изграждане част ВиК на обект къща за гости в [населено място] на стойност 7260 лв. без ДДС, ремонт и смяна на покрив на съществуваща сграда в [населено място] на стойност 7200 лв. без ДДС. Същият е неконкретизиран, което пречатства възможността да се изследва реалността на правоотношенията. От друга страна, фактурираните обемни строителни дейности изискват детайлно договаряне на изпълнението, което да предостави възможност да се проследи начина на формиране на договорната цена, респ. приемане на резултата. Пълната липса на данни в тази насока, вкл. при липса на проявена от жалбоподателя активност в хода на съдебното производство, сочи на категоричен извод за липса на реални доставки на услуги по смисъла на чл.9 ЗДДС като материалноправно изискване за признаване на претендираното право на приспадане на ДК.

Съображенията са идентични като при предходния доставчик, поради което не следва да се преповтарят.

3. С РА е отказано право на ДК от доставчик [фирма] във връзка с издадени към ревизираното дружество фактури №654/20.11.2017 г. и №655/21.11.2017 г. с ДДС в общ размер на 966,72 лв. и предмет на доставките **материали.**

Във връзка с връчено на дружеството ИПДПОЗЛ е представено единствено писмено обяснение, в което се сочи, че [фирма] не е имало никакви взаимоотношения с [фирма] и няма издавани фактури към него. Дружеството е прекратило дейността си, считано от 14.11.2017 г. и последната издадена фактура и от 18.08.2017 г. (л.297 от делото).

Изричната декларация на една от страните по „доставките“, че не е участвала в подобна търговска дейност, категорично е основание за извод, че на спорните фактури не съответства реална стопанска операция. Този извод се подкрепя от поведението на доставчика, който не е отразил спорните фактури в дневника си за продажби.

Видно от предмета на спорните фактури същите са за значителни количества строителни материали – между 22 и 70 броя разфасовки от материалите, 7 кубични метра иглолистни греди и дъски, 390 броя керемиди, 90 броя капак тондах и 150 кв.метра фолио, за които е логично да се очаква съхранението, превозът и реалното им предаване да остави някакви материални следи. Такива в случая липсват, поради което правилно приходните органи са достигнали до извод за липса на реални доставки на стоки.

По повод доставките на стоки от други доставчици, жалбоподателят е посочил, че стоките са подробно описани и преброени и се очаква съставянето на техен протокол след оглед (л.259 и сл. от делото). Налице са изготвени оферти и заявки, които съдържат пълна индивидуализация на вещите. Неоформянето на правоотношенията по повод спорните доставки на стоки пречатства извод, че същите отразяват реални стопански операции. Дължим е извод, че само въз основа на тях и без никакви други придружаващи документи отказът на правото на ДК е законосъобразен. Съображенията за това са идентични като при първия доставчик, поради което не следва да се преповтарят.

4. [фирма] във връзка с издадена към ревизираното дружество фактура

№28/22.03.2018 г. с ДДС в размер на 560,00 лв. и предмет на доставката продажба на фасадно скеле на стойност 2800 лв. без ДДС. За целите на проверката на дружеството е връчено ИПДПОЗЛ, но документи не са представени. След справка в информационната система на НАП е установено, че в дневника за продажби на доставчика няма отразени фактури за продажби към [фирма]. Жалбоподателят от своя страна е представил само спорната фактура с предмет продажба на фасадно скеле на стойност 2800 лв. без ДДС. Този предмет е изцяло неконкретизиран – напр. по размери или други индивидуализиращи вещта характеристики, което пречатства възможността да се изследва механизма на доставката.

Идентично на предходния доставки предметът на спорната фактура, във връзка с горепосоченото понятие за „доставка на стоки“ по смисъла на чл.14, пар.1 от Директива 2006/112/ЕО, изисква за доставката на подобна обемна вещь да се създадени материални следи относно нейното съхранение, превоз и реално предаване. Липсата на такива правилно е навела приходните органи а липса на реална доставка като материалноправно изискване на признаване на правото на приспадане на ДК.

Следва да се отбележи, че не е възможно приспадането на данък, който е дължим, единствено поради вписване във фактурата, тъй като упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци - Решение от 13 декември 1989 г., G. H. C-342/87, Решение от 19 септември 2000 г. S. & C. AG & Co. KG срещу F. V. и M. S. срещу F. E. C - 454/98, решение по дело C-152/02 на СЕО и т. 49 от решението по дело C-285/09 на СЕС, т. 44 от решение по съединени дела №С-80/11 и C-142/11. Наличието на реална доставка е материалноправно изискване за признаване право на данъчен кредит, както съобразно цитираните норми на съюзното право и практиката на СЕС, така и съобразно националното законодателство. За да се установи, че на основание доставката на стоки/услуги е налице право на приспадане, е необходимо да се провери, дали доставките са реално осъществени и дали са използвани от лицето са извършването на облагаеми доставки (т. 31 от решение на СЕС по дело C-285/11).

Като са достигнали до идентични правни изводи, приходните органи са постановили оспорения РА при правилно приложение на закона. Дължимо е изцяло отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно обжалваемия интерес от 7706.61 лв. в размер на 715.33 лв. на основание чл.8, ал.1, т.3 от Наредба № 1 / 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения=

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав

Р Е Ш И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ПК 1151, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221418002983-091-001 от 19.03.2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 1009 от 12.06.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място] относно отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], в общ размер на 6 878,72 лв. и начислени лихви за забава в

размер на 827,89 лв., общо задължения в размер на **7706.61 лв.**

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ПК 1151, да заплати на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 715.33 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: